

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **6849** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Г. К. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 28.05.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 105^{-ти} с-в по н.а.х. дело №3194 по описа за 2013г.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Касаторът претендира, че първостепенният съд не е изпълнил задължението си да проведе съдебното следствие по начин, който да осигури всестранно и пълно изясняване на всички относими факти и обстоятелства. Поддържа, че събраните в производството писмени и гласни доказателства не са били обективно разгледани и оценени, поради което и счита съдебния акт за необоснован. Твърди, че при постановяване на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН), както и издаденото въз основа на него Наказателно постановление (НП) са били допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, които са пречатили защитата му. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение от 28.05.2013г.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), Отдел „Пътна полиция”, редовно уведомен за образуваното касационно производство,

не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ютеров от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №1178/22.01.2013г., издадено от началника на Административно-наказваща дейност (АНД), Отдел „Пътна полиция” при СДВР, на касатора И. Г. К. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 (двеста) лева, на основание чл.178д от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за това, че на 11.01.2013г. около 11.50 часа в [населено място] по [улица]до №20 е паркирал лек автомобил марка „Ауди” с държавен контролен номер (ДК №) С., на място определено за хора с трайни увреждания, с което е нарушил разпоредбата на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №1178/22.01.2013г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът К. е извършил вмененото му нарушение на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 105^{-ти} с-в.

С разпоредбата на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП е въведена императивна забрана за паркиране на моторни превозни средства (МПС) на места, определени за хора с трайни увреждания. Съгласно приложимата норма на чл.178д ЗДвП наказва се с глоба в размер 200 лв. лице, което, без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания.

В настоящия случай жалбоподателят не оспорва факта, че на посочените в АУАН дата и час е паркирал личния си автомобил с ДК [рег.номер на МПС] на място, предназначено за хора с трайни увреждания и обозначено с пътен знак със специално предписание Д21 по смисъла на чл.54 от Правилника за прилагане на ЗДвП. Този факт е безспорно установен със събраните от първостепенния съд гласни доказателства и се подкрепя от изричното волеизявление на касатора, направено писмено при предявяване на АУАН.

Правилен е изводът на решаващия състав на СРС, че нарушението на забраната

по чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП е формално и се осъществява чрез извършване на действие – паркиране на място, обозначено за хора с трайни увреждания. Следователно неотнормирани са всякакви доводи свързани с причините, довели до нарушаване на забраната. Винетният стикер за паркиране по местоживееене не е право, а правна възможност за живеещите в центъра на [населено място] да паркират при преференциални условия в изрично определения за това район (при това доста широк) по настоящ адрес, но само при наличие на свободни места. Тази правна възможност обаче, под никаква форма не дерогира забраната да се паркира на местата определени за инвалиди.

Неоснователно е твърдението на касатора, че е било нарушено правото му на защита, тъй като описанието на нарушението и правната му квалификация както в АУАН, така и в НП са достатъчно точни, ясни и непротиворечащи си и И. К. недвусмислено е разбрал какво е извършеното нарушение за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност, което личи и от направените в АУАН възражения.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 28.05.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 105^{-ти} с-в по н.а.х. дело №3194 по описа за 2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.